

Johanneksen 2. ja 3. kirjeen sanoma

Rakkaus totuudessa

Oletko sinä Jumalan valitsema ihminen? Mitä on rakkaus? Entä rakkaus totuudessa? Muun muassa näitä kysymyksiä mietimme tällä viikolla, kun tutustumme apostoli Johanneksen lähettämiin kahteen lyhyeen kirjeeseen. Toinen Johanneksen kirje on osoitettu rouvalle ja hänen lapsilleen. Se alkaa näin:

*Vanhin **valitulle** rouvalle ja hänen lapsilleen, joita minä **totuudessa rakastan**, enkä vain minä vaan myös kaikki, jotka ovat tulleet **tuntemaan totuuden**. Rakastan teitä totuuden tähden, joka **pysyy meissä** ja on meidän kanssamme **ikuisesti**. Olkoon meidän kanssamme **armo, laupeus ja rauha Isältä Jumalalta ja Jeesukselta Kristukselta, Isän Pojalta, totuudessa ja rakkaudessa**. (2. Joh. 1-3)*

Kirjeen saajat ovat Jumalan valittuja. On suunnattoman suuri etuoikeus saada kuulua niihin, jotka Jumala on valinnut omikseen. Valinnasta osaksi pääsemistä Paavali kuvaa näin:

Jumala valitsi teidät ensi hedelmänä pelastukseen Hengen pyhittäessä teidät, kun uskotte totuuteen. Juuri siihen hän kutsui teidät meidän evankeliumimme kautta, että te omistaisitte Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkauden. (2. Tess. 2:13-14)

Jos sinua huolestuttaa, onko Jumala valinnut sinut pelastukseen, sen tietää siitä, että olet saanut osaksesi Jumalan kutsun evankeliumin sanassa ja olet ottanut sen uskossa vastaan. Ei ole kysymys mistään sisäisestä kutinasta, vaan Jeesuksen ristin kuolemassa ansaitun syntien anteeksiantamuksen vastaan ottamisesta ja ylönousseen Jeesuksen varaan elämänsä asettamisesta. Valinnassa on kysymys yksipuolisesta Jumalan hyvydestä, armosta ja rakkaudesta. Sen perusteena ei ole mitään meissä itsessämme, se on ansiotonta lahjaa ihmiselle, joka luonnostaan olisi ansainnut vain ikuisen kadotuksen syntiensä vuoksi.

Valittujen suurenmoisesta turvallisuudesta kertoo se, että totuus pysyy meissä pelastetuissa ja meidän kanssamme ikuisesti. Jeesus lupasi omilleen Totuuden Hengen asumaan heissä ja pysymään heissä iankaikkisesti. Totuus voitaisiinkin tässä yhteydessä kirjoittaa isolla kirjaimella, sille Jeesus itse vakuutti: ”Minä ole tie, totuus ja elämä.” Kaikki se, mitä voimme nimittää totuudeksi löytyy viime kädessä Jeesuksen tuntemisen kautta.

Johannes sanoi rakastavansa kirjeen saajia totuudessa. Raamatussa rakkaus ja totuus kulkevat aina yhdessä. On sanottu, että rakkaus ilman totuutta on hempeämielisyyttä ja totuus ilman rakkautta on julmuutta. Rakkaus sana on suomen kielessä muuttunut niin tunnevaltaiseksi, että on syytä korostaa, että Raamatussa se tarkoittaa itsensä toisten puolesta uhrautuvaa ja toisen hyväksi omistautuvaa elämäntapaa. Siitä käytetään siksi usein ilmaisua *agapee*-rakkaus. Se on omastaan toisen hyväksi antamista. Kun Jumala osoitti rakkautta meitä syntisiä kohtaan, hän antoi ainoan Poikansa Jeesuksen kärsimään ja kuolemaan meidän syntiemme sijaisena, jotta me saisimme ottaa vastaan lahjana iankaikkisen elämän.

Rakkaus ei voi esiintyä milloinkaan ilman totuutta. Vain sellainen ihminen tarvitsee ja haluaa ottaa vastaan Jumalan valmistaman pelastuksen lahjan, joka on suostunut kohtaamaan totuuden itsestään. Vain se, joka tajuaa olevansa syntiensä tähden

Jumalan oikeudenmukaisen vihan ja tuomion alla, alkaa huutaa avukseen Vapahtajan sovitustyöhön perustuvaa armoa. Pelastukseen kulkee ahdas portti, joka ei ole mitään muuta kuin suostumista totuuteen Jumalan pyhien kasvojen edessä. Ahtaus ei ole siinä, että pitäisi kyetä tekemään jotain hyvää tai arvokasta kelvatakseen Jumalalle, vaan siinä, että ylpeälle ihmiselle on vaikeaa taipua näkemään omaa tilaansa, omien syntiensä kauheutta.

Jeesus ei tullut pelastamaan vanhurskaita vaan syntisiä. Tietenkin kaikki ihmiset ovat syntisiä, mutta lukemattomat ihmiset pitävät itseään sen verran hyvinä ainakin, kun vertaavat itseään toisiin syntisempiin, että kuvittelevat selviävänsä viimeisellä tuomiollakin Jumalan edessä. On toki myös niitä, jotka tajuavat olevansa aidosti syntisiä ja matkalla kadotukseen, mutta eivät ole koskaan kuulleet tai ymmärtäneet, että Jumalan armo annetaan juuri heille, koska Jeesus on heidän suuret syntinsä ristillä sovittanut. Jeesuksen uhriveri Golgatalla riittää sinun suurimpiinkin synteihisi.

Johannes toivottaa: *Olkoon meidän kanssamme armo, laupeus ja rauha Isältä Jumalalta ja Jeesukselta Kristukselta.* Uskova kristitty elää joka päivä Jumalan armon varassa. Hän saa ottaa jatkuvasti vastaan ansiotonta rakkautta Isältä ja Jeesukselta. Armoa eikä rauhaa voi esiintyä erossa Jumalasta. Armo ja rauha eivät ole ensi sijassa kokemuksia sydämässämme, vaan suhdetta meille jatkuvaa suosiotaan ja sydämellisyyttään osoittavan Herran kanssa.

Rauhamme perustuu siihen, että Hän on kanssamme elämämme kaikkein ankarimmissakin myrskyissä. Ilman Golgatan Vapahtajan ja ylösnousseen Herran yhteyttä ei ole mitään armoa eikä mitään rauhaa. Siksi Johannes korostaa meille, että armollinen, laupias Herra on tälläkin hetkellä jokaisen omansa kanssa. Hän ei hylkää eikä jätä sinua, jonka on kutsunut ja jolle Hän on lahjoittanut uskon. Tartu tänään rohkeasti Jumalan lupaamaan ja Jeesuksen valmistamaan armoon! Se riittää sinullekin. Taivu siksi totuuteen.

Vaellus rakkaudessa

Johannes jatkaa toisessa kirjeessään rakkaus teemaa:

*Tulin hyvin iloiseksi, kun huomasin lastesi joukossa niitä, jotka vaeltavat totuudessa sen käskyn mukaan, jonka olemme Isältä saaneet. Ja nyt, rouva, minulla on sinulle pyyntö, ei niin kuin kirjoittaisin sinulle uuden käskyn vaan sen, joka meillä on ollut alusta asti: meidän tulee rakastaa toisiamme. **Rakkaus on sitä, että me vaellamme hänen käskyjensä mukaan.** Tämän käskyn te olette kuulleet alusta asti, ja sen mukaan teidän tulee vaeltaa. (2. Joh. 4-6)*

Uskovalle isälle tai äidille ei ole sen suurempaa iloa kuin se, että hänen lapsensa seuraavat hänen jälkiään uskossa Vapahtajaan. Vastaavasti hänen syvin murheensa on, jos lapset kulkevat selkä käännettynä Jumalalle. Huoli lasten pelastumisesta ajaakin monen uskovan isän tai äidin ajoittain ehkä hyvinkin tuskaiseen rukoustaisteluun lastensa puolesta. Rakkauden määrä mitataan sillä, kuinka syvä on tuskamme, kun rakastamamme ihminen kulkee väärillä teillä. Itse asiassa Jumalankin rakkaus meitä kohtaan mitattiin Golgatan kärsimyksen ja tuskan syvyydellä.

Nyt Johannes kehottaa: "Rakastakaamme toisiamme!" Uskossa vaeltavat lapset ja heidän vanhempansa tarvitsevat jatkuvaa muistutusta siitä, että ylläpitääksemme keskinäistä yhteyttämme meidän tulee jatkuvasti osoittaa käytännöllistä rakkautta

toisiamme kohtaan. Erityisen tärkeää se on silloin, kun joku lapsistamme vaeltaa vielä väärällä tiellä. Rukous ja huolehtiva rakkaus ovat ne välineet, jotka Herra on antanut meille käyttöön voittaaksemme sydämet Herran puoleen.

Johannes toistaa rakkauden määritelmää, jonka Jeesus itse jäähyväispuheessaan antoi: *"Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin minäkin olen rakastanut teitä. Pysykää minun rakkaudessa. Jos pidätte minun käskyni, te pysytte minun rakkaudessa, niin kuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan."* (Joh. 15:9-10)

Me emme kykene rakastamaan, elleimme ensin saa osaksemme Jeesuksen rakkautta. Hän rakasti opetuslapsiaan asettumalla heidän alapuolelleen ja pesemällä heidän jalkansa. Aito rakkaus nousee nöyryydestä, hallusta alhaalta päin nostaa ja korottaa toista. Jeesus astui ristin häpeään ja tuskaan voidakseen pelastaa meidät. Kiitollisuus Golgatan armoa kohtaan panee uskovan liikkeelle osoittamaan rakkautta muille. Se ilmenee käytännöllisenä palveluna ja myöskin kuuliaisuutena lähetyskäskylle. Sanallinen todistus Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta on suurinta rakkautta, mitä voimme ihmisille osoittaa. Evankeliumin sanassa on nimittäin voima pelastaa syvimpään syntiinkin vajonneen ihmisen.

Uskova ihminen tarvitsee toistuvan kehotuksen rakastaa veljiä ja sisaria Kristuksessa ja myös kaikkia muita, jotka Herra tiellemme tuo. Meidän syntisessä luonnossamme asuu jatkuvasti itsekäs omaa etua tavoitteleva lihallisuus. Rakkautta ei saa syntyä kaskemällä, sillä se kumpuaa siitä, että otamme jatkuvasti vastaan aina uutta armoa ja anteeksiantamusta Jeesukselta. Mutta Pyhä Henki käyttää käskymuotoisia kehotuksia, jotta me taipuisimme kuuliaisiksi Herran sanalle. Juuri silloin kun tottelemme sanaa, Pyhä Henki antaa meille voiman toimia ja vastustaa luontaista mukavuudenhaluamme.

On tärkeä tehdä ero lainomaisen, omavoimaisen yrittämisen ja Jumalan armon vaikuttaman kuuliaisuuden välillä. Edellinen on raskasta puurtamista, joka johtaa uupumiseen. Jälkimmäinen saa voimavaransa Herran rakkauden vastaan ottamisesta. Edellinen on orjallista, jälkimmäinen on vapaata ja nousee sydämen halusta.

Hyvän kuvan uskovan kuuliaisuudesta Sanan kehotuksille antaa se, mitä tapahtui halvaantuneelle miehelle, kun hänet kannettiin Jeesuksen luokse. Aivan ensimmäiseksi Jeesus julisti miehelle evankeliumin siitä, että hänen syntinsä olivat annettu anteeksi. Miehen sydämen täytti Jumalan rauha ja ilo. Mutta seuraavat sanat Jeesuksen suusta olivat käskyn muodossa: "Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!" Halvaantunut ihminen ei tietenkään kykene kävelemään, mutta sillä hetkellä, kun mies noudatti Jeesuksen käskyä, Jumalan voima vaikutti paranemisen ja teki mahdottoman mahdolliseksi.

Samalla tavalla uskova saa päivittäin ensimmäisenä totuuteen taipuneena ottaa vastaan Jeesuksen sanat: "Sinun syntisi ovat anteeksi annettu." Sitten kiitollisena Jeesuksen Golgatalla hankkimasta lahjasta hän kuulee sanat: "Rakasta!" Koska Pyhä Henki asuu uskovan sydämessä, Herran voima tekee mahdolliseksi lähteä osoittamaan käytännöllistä rakkautta. Kehotus on kuitenkin tarpeen, sillä meissä asuva synti pyrkii panemaan usein jarrut päälle. Onneksi Pyhän Hengen moottori on väkevämpi kuin lihan jarrupoljin.

Samalla on hyvä muistaa, että innokkaan palvelujakson jälkeen Herran kehoitus meille kuuluu: "Levähtäkää vähän!" Herran oma tarvitsee toistuvasti aikaa viipyä Herran kasvojen edessä. Hän puhdistaa meidän työssä tahrautuneet kätemme ja syntisyytemme mustaamat sydämemme. Saamme levätä katsellen Hänen armonsa ja hyvyytensä kirkkautta ja kuunnella Hänen ääntään Raamatun sanassa. Siitä saamme taas nousta jatkamaan rakkauden palvelua. Herran läsnäolossa on siunaus.

Harhaopettajat

Useat Uuden testamentin kirjeet on lähetetty seurakunnille, joiden keskuuteen oli tunkeutunut harhaoppeja. Toinen Johanneksen kirjekään ei ole poikkeus. Se jatkuu näin:

Maailmaan on lähtenyt monia eksyttäjiä, jotka eivät tunnusta Jeesusta Kristukseksi, lihaan tulleeeksi. Sellainen on antikristus, eksyttäjä. Katsokaa, ettette menetä sitä, minkä me olemme työllämme saaneet aikaan, vaan saatte täyden palkan. Ei kenelläkään, joka menee edemmäksi eikä pysy Kristuksen opissa, ole Jumalaa. Joka pysyy siinä opissa, hänellä on sekä Isä että Poika. Jos joku tulee teidän luoksenne eikä tuo mukanaan tätä oppia, älkää ottako häntä kotiinne älkääkään lausuko häntä tervetulleeksi. Joka lausuu hänet tervetulleeksi, osallistuu hänen pahoihin tekoihinsa. (2. Joh. 7-11)

Kaikenlaiset harhaopit ovat yhä tänään suuri vaara sekä uskoville että muille ihmisille. Viime kädessä kaikissa niissä on kysymys siitä, kuka Jeesus Kristus on. Oikean raamatullisen opin mukaan Hän on sataprosenttinen Jumala ja sataprosenttinen ihminen saman aikaisesti. Tänä päivänä monet ovat luopuneet hänen jumaluudestaan ja väittävät häntä vain ihmiseksi. He saattavat pitää Häntä aikansa maailmankäsityksen sitomaksi erehtyväksi opettajaksi. Nyt me muka tiedämme paremmin kuin Hän. Toisaalta yhä esiintyy käsityksiä, jotka näkevät Jeesuksessa vain jumalallisen olennon ja kieltävät hänen ruumiillisuutensa ylösnousemuksessa.

Toki uskovillakin voi olla vaikeuksia käsittää Jeesuksen persoonan salaisuutta Jumalaa aitona ihmisenä, jossa asuu ruumiillisesti koko Jumalan täyteys. Pelastuksemme kannalta on kuitenkin kysymys aivan keskeisestä ja luovuttamattomasta asiasta. Vain synnittömänä ihmisenä Jeesus saattoi kuolla ristillä meidän syntisten ihmisten sijaisuhrina, mutta vain Jumalana hänen sovitustyönsä riittää kattamaan koko ihmiskunnan ja riittää antamaan meille iankaikkisen pelastuksen. Uskossa on kysymys pääsystä yhteyteen tämän ihmeellisen Persoonan kanssa.

Kun aikamme pyrkii vähättelemään oppia Kristuksesta ja korostaa kristillisen elämän tärkeyttä, Johannes varoittaa opin hylkääjää: "Ei kenelläkään, joka menee edemmäksi eikä pysy Kristuksen opissa, ole Jumalaa." Oikeassa raamatullisessa opissa pysyminen on elämän ja kuoleman kysymys. Siksi kaikenlaiset harhaopit on paljastettava ja niiden opettajat torjuttava ankarasti.

Johannes osoittaa, että kaikki Jeesuksesta väärin opettavat kuuluvat jo nyt siihen pimeyden ja valheen levittäjien joukkoon, joka saa huippunsa lopunajan viimeisessä Antikristuksessa. On äärimmäisen tärkeää pitäytyä oikeaan oppiin. Jeesus varoittaa, että jopa valituilla on vaara eksyä totuudesta. Usein harha hiipii seurakunnan

keskuuteen ”uutena ja vapauttavana” Raamatun tulkintana, mutta edetessään paljastuu tieksi syntien hyväksymiseen.

Jeesus edellyttää omiltaan, että he rakastavat vihamiehiään eivätkä kosta niille, jotka tekevät heille pahaa. Silti Jeesus itse hyökkäsi armottoman kovilta kuulostavin sanoin farisealaista harhaa vastaan. Hän paljasti sen valheellisuuden. Hänen viittävät sanansa olivat kuitenkin rakkautta myös harhassa olevia kohtaan, jotta he olisivat ymmärtäneet tehdä parannuksen väärästä opistaan.

Nyt Johannes jatkaa samalla linjalla. Seurakunnan keskelle ei saa päästää harhaopettajia. Heitä ei saa toivottaa tervetulleeksi myöskään kotiin, sillä alkuseurakunta kokoontui nimenomaan kodeissa. Harhaopettajien torjumisessa on kysymys uskovien lauman varjelemisesta kuoleman vaaralta. Väärä oppi johtaa ihmiset pois pelastuksesta iankaikkisen kadotuksen tielle. Ei riitä, että vain harhaoppi torjutaan vaan myös sitä opettavat ihmiset torjutaan. Jos joku sellainen on jo päässyt seurakunnan keskelle, hänet tulee erottaa seurakunnasta. Sen tarkoitus on varjella Jumalan laumaa ja samalla antaa erotetulle selkeä viesti siitä, että hänen tulee tehdä parannus vääristä ajatuksistaan ja palata oikeaan oppiin, totuuteen Jeesuksesta Kristuksesta.

Seurakunnan keskellä monet saattavat langeta monenlaisiin lihan synteihin ja niistä on uskovien nuhdeltava toisiaan ja autettava toinen toisiaan parannukseen ja turvautumaan Jumalan armoon. Mutta vääristä opeista ihmisten näyttää olevan yllättävän vaikea tehdä parannusta. Syy lienee siinä, että synnynnäisen ylpeytemme vuoksi ihmisen on yllättävän vaikea tunnustaa olevansa väärässä. Opilliset harjat johtavat ennemmin tai myöhemmin myös elämän turmelukseen, lihan synteihin, joi-ta sitten halutaan puolustella väärillä opeilla.

Voidaksemme pysyä totuuden tiellä, meidän tulee antaa Jumalan sanan tutkia myös omat mieliajatuksemme ja alistaa ne Raamatun totuudelle. Taistelllessamme omaan sydämeemme tunkeutuvia harha-ajatuksia Jeesus rukoilee puolestamme näin:

En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta vaan että varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus. (Joh. 17:15-17)

Vieraanvaraisuus

Kolmannen Johanneksen kirjeen alku toistaa edellisen kirjeen teemaa:

Vanhin rakkaalle Gaiukselle, jota minä totuudessa rakastan. Rakkaani, toivon, että sinä menestyt kaikessa ja pysyt terveenä, niin kuin sielusikin menestyy. Tulin hyvin iloiseksi, kun veljet saapuivat ja antoivat todistuksen rakkaudestasi totuuteen, niin kuin sinä totuudessa vaellatkin. Minulla ei ole suurempaa iloa kuin se, että kuulen lasteni vaeltavan totuudessa. (3. Joh. 1-4)

Johannes lisää kuitenkin tervehdykseen menestyksen toivotuksen. Hän sitoo ajallisen menestyksemme ja terveytemme hengelliseen hyvinvointiimme. Raamatullinen menestys merkitsee sitä, että Jumalan tahto pääsee tapahtumaan elämämme kaikilla osa-alueilla. Johannes toivoo meidänkin pysyvän terveinä, jotta voisimme arki-elämämme töillä ja haasteilla kirkastaa Jumalaa.

Terveys on lahja Jumalalta, ei sitä varten, että tavoittelisimme hyvää oloa niin kuin nykyään on tapana, vaan siksi, että voisimme käyttää sitä rakkauden palvelussa Jumalalle ja ihmisille. Terveys on kuin kynttilä, joka vähenee sitä mukaan kuin valo valaisee. Mutta sen kynttilän liekki on hengellinen suhteemme Herraan. Ilman sielun menestystä, ruumiimme menestys on kuin kynttilä ilman valoa. Lopulta saamme tässä ajassa kuluttaa terveytemme loppuun asti kuitenkin menettämättä sielumme menestystä. Paavali tiivistää: *”Sen tähden me emme lannistu. Vaikka ulkonainen ihmistemme menehtyykin, sisäinen ihmistemme kuitenkin uudistuu päivä päivältä.”* (2. Kor. 4:16)

Alkutervehdyksestä Johannes siirtyy vieraanvaraisuus teemaan:

Rakkaani, sinä toimit uskollisesti kaikessa, mitä teet veljien, vieläpä vieraidenkin hyväksi. He ovat seurakunnan edessä todistaneet sinun rakkaudestasi. Teet hyvin, kun varustat heidät matkalle, niin kuin Jumalan edessä on arvollista. Hänen nimensä tähden he ovat matkalle lähteneet eivätkä ota pakanoilta mitään. Meidän velvollisuutemme on siis ottaa sellaiset vastaan, jotta me yhdessä työskentelisimme totuuden hyväksi. (3. Joh. 5-8)

Alkuseurakunta lähetti kiertäviä evankelijoita ja lähetysaarnajia levittämään evankeliumia ja vahvistamaan seurakuntia. Heidät majoitettiin uskovien kodeissa ja paikalliset seurakunnat varustivat heitä matkalla eteenpäin. Samalla periaatteella toimii tänäkin päivänä lähetystyö ja matkasaarnaajien toiminta. Johannes korostaa, että lähetetyt eivät ota vastaan taloudellista tai muuta tukea pakanoilta eli ei-kristityiltä. Jos ilmaisen evankeliumin julistamisesta otettaisiin vastaan rahalahjoituksia uskosta osattomilta, kuulijat ymmärtäisivät sen evankeliumin myyskentelyksi tai nykytermein leipäpappeudeksi.

Monet järjestöt saavat humanitaariseen työhönsä tukea valtiolta tai yleisten keräysten kautta. Valtion antama tuki köyhille maille on sinänsä aivan hyvä asia, mutta jos ja kun se tapahtuu lähetysjärjestöjen kautta, tukea jaettaessa lähetit eivät saa julistaa evankeliumia, vaikka muuna aikana sitä tekevätkin. Salakavalasti sinänsä hyvä kehitysaputyö voi viedä läheteiltä ajan varsinaiselta työltään. Rahalla, joka tulee muista kuin uskovien lompakoista on taipumus alkaa hallita sitä, mitä teemme. Siksi Johanneksen varoitusta on kuunneltava tarkkaan.

Vieraanvaraisuuden osoittaminen on tärkeä osa evankeliumin palvelua. Heprealaiskirje sanoo: *”Älkää unohtako vieraanvaraisuutta, sillä sitä osoittamalla jotkut ovat saaneet tietämättään pitää enkeleitä vierainaan.”* (Hepr. 13:2)

Vieraanvaraisuus tulee tietenkin osoittaa myös muillekin kuin vain uskoville kristityille. Evankelioimistyössä ja lähetyskentillä kodit, jotka ovat avoimia ottamaan vastaan mitä erilaisimmissa tarpeissa olevia ihmisiä, ovat keskeinen tapa ihmisten johtamiseksi Jeesuksen luokse ja edelleen seurakunnan yhteyteen. Siksi kotiseuroja ja kotiraamattupiirejä kannattaa aktiivisesti harjoittaa myös tänä aikana, jota vaivaa yksityisyyden tavoittelu. Yksityisyyden etsiminen on vienyt suomalaiset entistä yksinäisimmiksi. Avoimet kodit ovat avain maamme evankelioimisessa. Oletko sinä valmis ottamaan kotiisi vieraita? Se vaatii oman vaivansa, mutta rakkaus on aina myös väkensä näköä toisten hyväksi. Evankeliumi Jumalan rakkaudesta Kristuksen sovitustyössä kutsuu uskovia rakkauden palveluun.

Johannes korostaa, että vieraanvaraisuus on ”*Jumalan edessä arvollista*”. Sillä hän viittaa toisaalta niihin lähettiläihin, joiden evankeliumin työtä haluamme tukea. Toisaalta hän korostaa, että Jumala itse on äärimmäisen vieraanvarainen. Kaikki sen ajallinen hyvä, josta olemme päässeet osalliseksi, tulee Jumalalta. Näin ollen vieraanvaraisuuden osoittamien on pohjimmiltaan vain Herralta saadun jakamista eteenpäin.

Edellisessä kirjeessä Johannes oli kuitenkin varoittanut uskovia avaamasta kotejaan harhaoppisille. Avoimet kodit avaavat ihmissydämet, mutta ovia ei saa edes rakkauden tai hyväntahtoisuuden nimissä avata niille, jotka tuovat mukanaan väärän opin Kristuksesta. Herra kutsuu meitä tänään uskollisuuteen niin vieraanvaraisuudessa kuin seurakunnan varjelemisessa puhtaassa evankeliumissa.

Hankalat seurakuntalaiset

Johanneksen kolmas kirje, jota olemme tällä viikolla tutkineet, jatkuu näin:
Kirjoitin lyhyesti tästä (siis vieraanvaraisuudesta) seurakunnalle, mutta Diotrefes, joka haluaa olla ensimmäinen heidän joukossaan, ei ota meitä vastaan. Siksi minä, jos tulen, muistutan häntä hänen tekemisistään, kun hän juoruua meistä pahoin sanoin. Eikä hän tyydy siihenkään. Hän ei itse ota veljiä vastaan ja estää niitäkin, jotka tahtovat näin tehdä, ja jopa ajaa heidät pois seurakunnasta. Rakkaani, älä seuraa pahaa vaan hyvää. Joka tekee hyvää, on Jumalasta, mutta se, joka tekee pahaa, ei ole Jumalaa nähnyt. Demetrios on saanut hyvän todistuksen kaikilta, jopa itse Totuudelta. Myös me todistamme, ja sinä tiedät, että meidän todistuksemme on tosi. (3. Joh. 9-12)

Kaikissa yhteisöissä tuppaa olemaan hankalia lähimmäisiä. Jotkut haluavat olla toisten pomoina, vaikka heillä ei olisikaan sellaista asemaa. Jotkut juoruavat toisista ja puhuvat muista selän takana pahaa. Jotkut pyrkivät jopa savustamaan toisia ulos yhteisöstä. Ihmisten aito ylpeys, pahansuopuus ja puoluemieli esiintyvät myös kristillisten seurakuntien sisällä. Alkuseurakunnassakaan ei välttytty näiltä harmeilta.

Johanneksen perustamassa ja nyt Gaiuksen johtamassa seurakunnassa oli Diotrefes niminen mies, joka tuotti Johannekselle harmaita hiuksia. Ilmeisellä tavalla Diotrefes oli kyllä oikeaoppinen kristitty, mutta lihallisella käytöksellään ja halullaan hallita muita aiheutti seurakunnassa hämmennystä ja ongelmia. Hän näyttää muodostaneen oman ryhmänsä ja vastusti ei vain Gaiusta vaan myös hyvää miestä Demetriosta. Kirjeellään Johannes halusi rohkaista Gaiusta tarttumaan ongelmiin ja antoi samalla tukensa Demetriokselle, joka oli ehkä jäänyt vähemmistöön seurakunnassa.

Usein seurakunnissa katsotaan aivan liian pitkään läpi sormien erilaisia juoruja ja toisten pompottamista siinä toivossa, että pikku hiljaa ongelmat menisivät ohi. Tosi-asiassa ne vain pahenevat, ellei niihin tartuta ajoissa. Jeesus antaa selkeät ohjeet siitä, miten havaituissa synneissä pitää menetellä:

”Jos veljesi tekee syntiä, mene ja nuhtele häntä kahden kesken. Jos hän kuulee sinua, olet voittanut veljesi takaisin. Mutta jos hän ei kuule sinua, ota yksi tai kaksi todistajaa mukaasi, että jokainen sana vahvistettaisiin kahden tai kolmen todistajan suulla. Jos hän ei kuule heitäkään, ilmoita seurakunnalle. Mutta jos hän ei kuule seurakuntaakaan, olkoon hän sinulle kuin pakana ja publikaani.” (Matt. 18:15-17)

Seurakuntakurin tarkoitus on toisaalta puhdistaa seurakunta, sillä Herra ei voi käyttää uusien ihmisten pelastukseksi seurakuntaa, joka suosii keskellään syntiä. Toisaalta synnin tekijä halutaan auttaa näkemään oma tilansa ja johtaa hänet aitoon parannukseen Jeesuksen Golgatan ristinuhriin turvaten. Herätysten historia osoittaa, että silloin kun seurakunta taipuu parannukseen synneistä, joita se on sallinut tai jopa suosinut, Jumala Henki pääsee vaikuttamaan ja evankeliumin sana leviää uudella voimalla myös ympäristöön. Seurakunta muodostuu armahdetuista syntisistä, mutta juuri siksi, että Herra suuressa rakkaudessaan armahtaa syntisiä, meidän tulee tehdä myös keskinäisistä synneistämme parannus.

Johanneksen toinen ja kolmas kirje päättyvät hyvin samantapaisiin toivomuksiin: *Minulla olisi teille paljon kirjoittamista, mutta en tahdo tehdä sitä paperilla ja musteella. Toivon pääseväni teidän luoksenne ja saavani puhua kanssanne kasvokkain, että ilomme olisi täydellinen. Valitun sisaresi lapset lähettävät sinulle terveisiä.* (2. Joh. 12-13) Ja: *Rauha sinulle! Ystävät tervehtivät sinua. Tervehdi ystäviä, jokaista erikseen.* (3. Joh. 15)

Korona-aikana olemme kokeneet, miten mikään kirjallinen eikä internetin välittämä yhteydenpito ei voi korvata kasvokkain tapahtuvaa keskustelua. Kasvokkain tapahtuva puhe on se väline, jolla voimme jakaa syvimmin sydämiämme toistemme kanssa. Se on rakkauden ilmaisemisen tärkein väline. Siksi me löydämme siinä myös ilon. Jumalanpalveluksissa on tärkeää, että saamme kuulla Raamatusta Jumalan puheen, mutta tärkeää on myös yhteiset keskustelut kirkkokahveilla tai rukousryhmissä. Meidän ei siksi tule vähätellä Heprealaiskirjeen kehotusta: *Älkäämme jättäkö yhteistä kokoontumistamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme entistäkin enemmän, kun näette tuon (Jeesuksen paluun) päivän lähestyvän.* (Hepr. 10:25)

Uuden testamentin kirjeissä on yleensä lopussa tervehdysten ja terveisten osuus. Raamattu pitää tervehtimistä todella tärkeänä. Parhaiten sen tajuamme, kun joku kieltäytyy tervehtimästä meitä. Siksi Johannes kehottaa meitäkin tervehtimään ystäviä, aivan jokaista erikseen niin silloin, kun tulemme yhteen kuin myös kun erkanemme. Tervehdyksen syvin sisältö on Jumalan rauhan laskeminen toistemme ylle.

Tämän viikon tutkistelujen loppuksi haluan toivottaa sinulle Jumalan rauhaa! Olet Hänelle rakas! Tervehdi sinäkin ystäviäsi!